

Sygn. akt IX Ka 783/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Babilon- Domagała

Sędziowie: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2014 roku

sprawy T. D. i D. P.

oskarżonych o przestępstwo z art.288 § 1 k.k. w zw. z art.91 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 17 marca 2014 roku sygn. akt II K 618/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 783/14

UZASADNIENIE

1. **T. D.** oskarżony został o to, że:

I. w dniu 8.09.2013r. w S. przy ul. (...), woj. (...), działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z D. P., będąc w stanie nietrzeźwości umyślnie rozbił trzy szafki zasilania budynków mieszkalnych i oświetlenia ulicznego w ten sposób, że używając siły fizycznej kopał w nie w wyniku czego powstała szkoda w mieniu w postaci:

- 2 szafek zasilania budynków mieszkalnych o wartości 1200 złotych na szkodę Rejonu Energetycznego w S.,

- 1 szafki oświetlenia ulicznego o wartości 1841,38 złotych na szkodę Gminy Miejskiej w S.

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

II. w dniu 8.09.2013r. w S. woj. (...), znieważył funkcjonariusza policji D. J. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

2. **D. P.** został oskarżony o to, że:

w dniu 8.09.2013r. w S. przy ul. (...), woj. (...), działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z T. D., będąc w stanie nietrzeźwości umyślnie rozbił trzy szafki zasilania budynków mieszkalnych i oświetlenia ulicznego w ten sposób, że używając siły fizycznej kopał w nie w wyniku czego powstała szkoda w mieniu w postaci:

- 2 szafek zasilania budynków mieszkalnych o wartości 1200 złotych na szkodę Rejonu Energetycznego w S.,
- 1 szafki oświetlenia ulicznego o wartości 1841,38 złotych na szkodę Gminy Miejskiej w S.

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem z dnia 17 marca 2014 roku w sprawie II K 618/13 orzekł, co następuje:

I. ustalając, iż czyny zarzucane oskarżonym T. D.

i D. P. jako występki z art. 288 § 1 k.k. w zw. art. 91 § 1 k.k. stanowią jeden czyn i są zarazem wypadkiem mniejszej wagi, i tym samym zachowanie ich stanowi występki z art. 288 § 2 k.k., na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonych warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata,

II. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższe orzeczenie zaskarżył prokurator w części dotyczącej nieorzeczenia obligatoryjnego obowiązku naprawienia szkody w stosunku do oskarżonych T. D. i D. P. – na ich niekorzyść i na podstawie art. 437 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisu prawa materialnego art. 67 § 3 k.k. poprzez nie orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych Rejonu Energetycznego w S. i Gminy Miejskiej w S., które to Sąd orzeka obligatoryjnie w wypadku warunkowego umorzenia postępowania

i wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonych T. D. i D. P. obowiązku naprawienia szkody solidarnie w kwocie 1200zł na rzecz Rejonu Energetycznego w S.

i w kwocie 1841,38 zł na rzecz Gminy Miejskiej S..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się w stopniu oczywistym bezzasadna.

Zarzut obrazy prawa materialnego art. 67 § 3 k.k. podniesiony przez prokuratora, aczkolwiek w dacie wnoszenia apelacji był zasadny, wobec zdarzeń faktycznych mających miejsce po wniesieniu apelacji, a przed wyrokowaniem przed Sądem Okręgowym stał się nieaktualny, a przez to nie zasługujący na uwzględnienie.

Jak wynika, bowiem z dokumentów ujawnionych przed Sądem Odwoławczym na rozprawie w dniu 23 października 2014 roku k. 184 uprawnieni przedstawiciele pokrzywdzonych w niniejszej sprawie, a mianowicie (...) S.A. złożyli pisemne oświadczenia (k.173 i 180a) - niekwestionowane przez strony procesu, że szkoda spowodowana przez oskarżonych została naprawiona w całości. Wobec powyższego brak było podstaw do orzekania obowiązku określonego w art. 67 § 3 k.k.

Jednocześnie, wbrew stanowisku prokuratora wyrażonego w końcowych głosach stron, w zaskarżonym wyroku nie stwierdzono jakichkolwiek nieprawidłowości, a tym bardziej uchybień uwzględnianych z urzędu w trybie art. 440 k.p.k. lub art. 439 k.p.k.

W szczególności nie ma żadnych podstaw do kwestionowania prawidłowości ustalenia wysokości szkody przyjętej w zaskarżonym wyroku w części dotyczącej szkody na rzecz Miejskiej Gminy S. na kwotę 1841,38 złotych, bo w tym zakresie na rozprawie odwoławczej wyrażał wątpliwości prokurator, wywodząc je z faktu złożenia dowodu wpłaty na kwotę 358 złotych (k. 174). Przede wszystkim złożenie tego dokumentu przed Sądem Okręgowym, w kontekście treści pisma Burmistrza S., wcale nie może świadczyć o tym, iż uznanie szkody za naprawioną w całości, należy łączyć wyłącznie z wpłatą w/w kwoty. Nie jest, bowiem wykluczone, że mogły być dokonane inne wpłaty, czy też szkoda w pozostałym zakresie mogła być zrekompensowana innymi działaniami oskarżonych (np. wykonanie jakichś prac przywracających stan poprzedni sprzed szkody) lub też po prostu pokrzywdzony, z jakichś przyczyn zrezygnował z dochodzenia pełnej kwoty. Brak jest podstaw, aby z faktu ujawnienia dowodu wpłaty o którym wyżej, podważać wiarygodność dokumentu stanowiącego podstawę wyliczenia szkody- kosztorys k. 66-67, a w szczególności, aby ta okoliczność wskazywała na oczywistą niesprawiedliwość wyroku w rozumieniu art. 440 k.p.k., bo chyba ten przepis miał na myśli oskarżyciel wnosząc o uchylenie wyroku, rzekomo na korzyść oskarżonych z tej przyczyny. W ramach zarzutu podniesionego przez prokuratora obraży art. 67 § 3 k.k. istotne było stanowisko pokrzywdzonego (k.173), natomiast dokument wpłaty był bez istotnego znaczenia w sprawie.

Następnie nie można nie dostrzec, czego nie zauważył prokurator, że wprawdzie zarzut traktował zachowania oskarżonych jako dwa odrębne czyny z art. 288 § 1 k.k. popełnione w ciągu z art. 91 § 1 k.k., to Sąd I instancji w wyroku przyjął, że jest to jeden czyn z art. 288 § 2 k.k. Abstrahując od prawidłowości takiego przyjęcia, nieskarżonego przez żadną ze stron, próba wywodzenia przez prokuratora o możliwości rozłączenia tych zachowań na dwa odrębne czyny i przyjęcia wykroczenia, co do tego popełnionego na szkodę Gminy S. jest całkowicie bezpodstawne.

Na marginesie trzeba jedynie zauważyć, że wbrew sugestiom prokuratora w tej konkretnej sytuacji procesowej hipotetyczne przyjęcie, że drugi z czynów zniszczenia mienia popełnionych przez oskarżonych miał stanowić wykroczenie- wartość szkody poniżej progu, byłoby na ich niekorzyść. Postępowanie co do obu oskarżonych zostało warunkowo umorzone, natomiast konsekwencją żądań prokuratora musiałoby być warunkowe umorzenie w zakresie czynów stanowiących czyny zabronione i dodatkowo skazanie za wykroczenie. Takiemu rozstrzygnięciu stałaby na przeszkodzie zasada reformationis in peius.

Z kolei wyrażenie poglądu przez prokuratora, iż nie orzeczono w wyroku w zakresie czynu z art. 226 § 1 k.k. (dotyczy tylko oskarżonego T. D.) i to uchybienie miało stanowić podstawę uchylenia wyroku w całości, jest zdaniem Sądu Okręgowego całkowicie bezpodstawne, a przez to niezrozumiałe są powody zajęcia takiego stanowiska.

Wbrew sugestiom prokuratora Sąd II instancji nie dostrzega tego rodzaju uchybienia które eksponował oskarżyciel. W pierwszym zdaniu części dyspozytywnej sąd meriti zmodyfikował ocenę prawną czynów z art. 288 § 1 k.k., natomiast w drugiej warunkowo umarzył postępowanie wobec obu oskarżonych. Technika konstruowania wyroków warunkowo umarzających nie jest jednolita, ale nie jest błędem gdy tylko w sytuacji zmiany opisu czynu lub kwalifikacji dokonuje się stosownego opisu w dyspozytywnej części, natomiast uznając prawidłowość opisu i kwalifikacji z zarzutu w części dyspozytywnej pomija się opis zawierający stwierdzenie typu „ustalając, że oskarżony dopuścił się czynu z art. ...”, a ogranicza się rozstrzygnięcie do stwierdzenia „na podstawie art. ... postępowanie warunkowo umarza ...”. W niniejszej sprawie oczywistym jest, że w zdaniu pierwszym sąd I instancji zmodyfikował ocenę prawną zachowań oskarżonych polegających na zniszczeniu mienia i dlatego dał temu wyraz w dyspozytywnej części, natomiast co do zarzutu z art. 226 § 1 k.k. skoro uznał go za prawidłowy w całości wynikający z części wstępnej wyroku, to zgodnie metodyką sporządzania wyroku, o której wyżej nie było potrzeby odnoszenia się do niego w tej części orzeczenia. Co nie świadczy, że czyn ten pozostał po za zakresem orzekania i nie był objęty warunkowym umorzeniem postępowania.

Niezależnie od powyższego nie można nie zauważyć, że jeśli w ogóle istniały jakieś wątpliwości (np. z powodu braku słowa „w całości”), to wątpliwości te usuwa uzasadnienie wyroku, gdzie sąd a quo w kilku miejscach (str. 1, 3 i 5)

zamieszcza tego rodzaju treści, które jednoznacznie wskazują że czyn z art. 226 § 1 k.k. nie pozostał po za zakresem jego oceny i orzekania wyrokiem.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.

/SSO Aleksandra Babilon-Domagala/ /SSO Krzysztof Sajtyna/ /SSO Zbigniew Karamara/